

З ПОЛІВ НАДІЇ

PRO

I

Причетний до шляху і перейнятий шляхом вітаю усіх,
Хто пліч-о-пліч зі Словом йде дорогами Віри у Тебе,
Всесущий.

Ти єдиний, хто знає, чим є ми у світі, а світ –
у кожному із нас.

Вкупі, звісно, з Життям, яким ведено людство
від Тебе й до Тебе...

Ми – прозріння, а Ти – його необхідність;
нас нема поза цим.

То ж рушаймо!

Куди?

Хай підкаже інстинкт,
Заповіданий святістю давніх учень і великих Пророків,
Що їх кожний народ мав за речників Бога.
І шанує їх досі.

Шакьямуні і Лао,
Магомет і Мойсей,
Заратустра і Джина,
Трисмегіст і Христос
Своїм мисленням знялись над плинністю справ,
Що творили держави, а з держав – сходи долі.
Хоч ні кесар, ні раб на тих сходах не був
Ближче когось до Неба.
Воно видне усім й саме цим – справедливе.

III

Тож чи гоже щоденність,
Надто ту, що йде з Віри,
Сполучати з мечем?

Запевняти, що хмари,
Дощ чи овид пустельний,
Або сонячний промінь
Різнобожі й належать до різних світів?..
І що благість, якою проміниться Сонце,
Бринить сура Корану чи біблійний рядок,
Містить в собі розбрат?

Тільки темність душевна й нерозвиненість мислі
Плямлять кров'ю спасенну дорогу до Тебе.
Й ще – звиринність, зіпсута
Недолюдськістю тих, хто воліє
і віру порабити страхом.
Не *перед* гріхом, а *заради* гріха.

Все, що виключність плодить і у ній бачить святість,
Є відрубним від Тебе.
Бо святим є сам світ,
Де комаха і звір,
Пасма гір чи оаза з живим джерелом
Величають Тебе не зугірше від лам або решти монахів,
Що співають про Небо, але Небом не є.
Як і Небо – Тобою.

Ти ж – усе
і цим всім озмістовлюєш нас,
Твоїх учнів земних,
А, можливо, й космічних...

Океан – то Твій Син.
Залишковий і грізний, допоки Земля
Ним борониться від
Трутизни животіння.
Тупикового зараз й сліпого колись.

Бо душа що в Єгипті, що у греків чи кельтів
Прокидалась лиш в храмах.
Які розум лишав, аби йти в парі з нею
Не з тунелю до світла,
А ще глибше у ніч.

VI

Я надскельний вітаю вас, долішні хвилі!
Брикливі й невільні у траті енергій,
Що всотані вами від схитів Землі.
Ви не є лиш собою.

Вас немає і в грізних пінявих валах,
Перейнятих ритмами
Звивного згину...

Мене теж не існує
У цих гонах до смерті.
Допоки не тихнуть всі шуми земні.

А з тим і їх назви,
Де внутрішній слух не читає нічого.
Якщо він саме слух,
А не раб словоназв,
Де щось важать лиш звуки...

Котрим жити і жити...
Долучаючи й нас до життя поміж них...